

ASOCIAȚII ȘI COMUNITĂȚI CULTURALE

- inseparabile și complementare -

În societatea multiculturală canadiană, în care coexistă mai multe curente și comunități culturale, noțiunea de **națiune** există numai în sens politic, de totalitate a populației cetățenilor unui stat. Filozofia multiculturalismului canadian se bazează pe cultură și tradiție. În toate aceste comunități, asociațiile promovează tot ce este mai universal din trecutul lor. Toate culturile se lasă pătrunse de valori universale (cele ajunse în topul scării de valori), oricare ar fi diferențele care le separă, însă specificul cultural rămâne emblema sub care ne înfățișăm celorlalți. Într-o astfel de societate, **datoria de memorie** a „ținerii de minte” este ca o închinare pe altarul unui trecut care ne aparține la propriu și cu care ne identificăm de când am venit pe lume.

Lucian Blaga spunea: „Suntem contemporani cu fluturii și cu Dumnezeu”. Nu ne putem face cunoscuți și apreciați de ceilalți dacă nu reușim să ne punem în situații diferite. Comunități diferite comunică între ele cu valori fundamentale de libertate, civism constituțional și de credință într-un spirit de deschidere către marile tradiții culturale și spirituale ale omenirii. Iată o manieră de a-și valoriza existența, de a trăi util și folositor celorlalți, cu care suntem chemați să ne realizăm în societatea de adopție. Evident că în timp, toate aceste curente culturale vor deveni o **cultură a culturilor** în care ne regăsim și ne recunoaștem atât și numai cât am participat la formarea ei.

Noua noastră identitate culturală canado-română trebuie trăită în cadrul comunității astăzi, așa cum am dori să fie mâine. Comunitatea capătă sens în momentul în care începem să o gândim și să o trăim în noua societate **ca pe o conștiință de destin**. Comunitatea nu este altceva decât un concept. Numai asociațiile sunt ceva precis și concret. De aceea se constituie în **persoane juridice** cu drepturi și reguli de funcționare. A fi într-o asociație înseamnă a trăi la plural. Îți afirmi o identitate și dai vieții un rost. O afirmație de sine, care poate fi orientată și adaptată condiției promovate în interiorul comunității. De fapt, dacă în procesul nostru de devenire n-am mai fi noi, ce aport am mai putea aduce societății în care am ales să trăim? Toți ne propunem să fim oameni buni, însă nu devenim cu adevărat mai buni decât numai orientați înspre o reciprocitate culturală, politică și socială. Numai în acest ansamblu de reciprocitate cultura devine calificativul unui comunități, **emblema sub care ne facem cunoscuți și apreciați în lume**. Alternativa nu poate fi decât anonimatul lui „nime-n lume”. Un triplu doliu: pentru poporul său, pentru familia sa și pentru comunitatea sa culturală.

„**Fiecare, mare și mic - scrie Eminescu – datorează un echivalent din munca sa societății în care trăiește**” căci, de fapt, omul normal este cel care trăiește în comunitate. În diversele comunități culturale și de tradiție, am evoluat în condiții diferite și, adesea, adverse. În democrație, o asociație ca a noastră îl recunoaște pe celălalt în diferența sa ca pe o regulă fundamentală de viață comună.

A.R.C. își desfășoară activitatea la lumina zilei. Își afirmă prezența în comunitatea noastră și stabilește relații de încredere. Comitetul A.R.C. a avut întotdeauna oameni sinceri, cu destulă smerenie ca să poată dialoga cu compatrioții lor care, în principiu, refuză ce li se propune. Tot ceea ce acestia întreprind este făcut într-o perspectivă istorică, **cea a sentimentului că trebuie să te urci în trenul istoriei**. A face parte din Comitetul A.R.C. nu înseamnă însă o erijare în mentorii conștiinței celorlalți. Liderii care se separă de realitățile de întâmpinat – oricât de dure ar fi ele - din comunitatea lor, se situează pe baze șubrede care dau impresii false, bune doar de acuzat pe cei cu păreri diferite.

Comunitatea noastră culturală, de suflet și aspirații, se susține prin **disponibilitate și benevolat**, bazele solidarității umane. Ea trebuie să dovedească că tot ceea ce face pentru cei în dificultate, **mai ales pentru cei cu probleme de integrare în societatea de primire**, reprezintă de fapt un sprijin adus nouă tuturor. Ideea de a ne făuri o identitate nouă fără să ne-o pierdem pe cea de origine e ca și cum ne-am constitui într-o comunitate în care să ne simțim ca la noi acasă, într-o lume pluralistă, dar la noi. Așa cum ne simțim când ne întâlnim la Val-David.

A afirma și susține o cauză în favoarea comunității noastre cere curaj. **Și curajul, la A.R.C., este Comitetul său.** Comitetul A.R.C. sondează și încearcă să afirme voința majorității tăcute din comunitate. O interpretează corect și apoi trece prin foc s-o realizeze.

A se implica în dinamica uneori conflictuală a comunității noastre nu înseamnă a ne învrăjbi în controverse păguboase. Dimpotrivă, actualitatea ne obligă să participăm la o dezbatere de **regăsire și reconciliere** pentru a putea porni la drum împreună.

Iar în ceea ce privește adeziunea noastră la intrarea României - cu Moldova toată - în Uniunea Europeană, Asociația Română trebuie să-și ocupe locul ei istoric: **în prima linie și-n în fruntea coloanei.**

Convorbiri A.R.C. - Jean Tăranu
Val-David, martie 2005